

Roman Musil: Zlato bych neprodal

Kdyby chtěl, mohl by si otevřít obchod s cennými kovy. Z předchozích dvou Paralympiád přivezl Roman Musil hned pět medailí, z toho hned čtyři zlaté! Jeden z nejlepších českých spastiků v atletice a dříve také v cyklistice ale svoje úspěchy nemíní zpeněžit, jako to třeba udělal kanoista Lukáš Polert. „Musím říci, že si těch kovů moc vážím. A kdybych je dal někdy do dražby, bylo by to moc drahé,“ říká sedmatřicetiletý reprezentant.

Patří k neúspěšnějším sportovcům v Česku, a tím i k nejznámějším. „Asi to tak bude. Ale nejsem to jenom já. Je to celý náš paralympijský tým,“ prohlašuje. První zlatou kolekci vybojoval na Hrách v Sydney 2000, kde vyhrál ve vrhu koulí, v hodu oštěpem i v cyklistické krátké časovce divize 2.

A právě po příjezdu z Austrálie se mu změnil život. „Když se něco podaří, začínají mít lidi větší zájem,“ uznává Musil. „Plácají vás po zádech, gratulují. Je to hrozně příjemné. Ale nesmí toho být moc.“

V současné době se chystá na třetí Paralympiádu, do Pekingu. Všichni čekají, že přiveze další medaile. Pro Musila nic nového. „Ke sportu to patří. Když něco umíte, něco dokážete, musíte to lidově vytroubit do světa a byl jste tak vzorem pro děcka. To je to pozitivní,“ vysvětluje. „Ta negativní stránka je, že pokud nemáte srovnané hodnoty, tak si myslíte, že jste neporazitelný a máte nosánek nahoru. To ale není můj případ.“

Uvolněte se, prosím

Mediální pozornost zvládá s přehledem. Musil se díky tomu dostal do kontaktu s celebritami, poznal úspěšné lidi, kterých si váží. „Třeba pan Jan Kraus,“ vystřelí jméno oblíbeného moderátora. „Nebo je příjemné být třeba na golfovém turnaji, vydražit svůj dres a peníze dát na prima věc.“

Právě setkání s Janem Krausem si velmi pochvaluje. Ani by se nezdráhal přijmout účast v jeho talkshow Uvolněte se, prosím, z které mají některé celebrity strach.

„Když by si mě pan Kraus pozval, tak bych šel,“ usmívá se Musil. „Obdivuju ho jako moderátora i zajímavého člověka. Co jsem se s podobnými celebritami, zjišťuji, že lidi, co něco umí, co něco dokázali, tak o tom nemluví. Zůstávají skromní, žádní fouňové. Já se snažím být také takový a myslím si, že mi to vychází.“

Přitom by mohl být na svoje schopnosti pořádně pyšný. Stačí zmínit první Paralympiádu v Sydney, kde mistrovsky zvládl souběžně dva sporty, atletiku a cyklistiku. „To bylo hodně velký úspěch,“ vzpomíná. „Čím je ale člověk starší, začíná být skromnější.“

S nápadem skloubit dvě náročné disciplíny vyplynul před osmi lety téměř spontánně. „Cyklistiku mám hrozně rád, jezdím na trojkolce,“ říká Musil. „Tehdy jsem měl výhodu v tom, že jsem byl asi zdravější, mladší a mohl jsem to absolvovat.“

Na Tour de France by nejel

Cyklistika s atletikou totiž nejdou moc dohromady. Člověk jde za hranice svých možností. „Já si pak musel vybrat. A asi jsem udělal dobře, že jsem zvolil atletiku, královnu sportu,“ tvrdí Musil. „Můžu tak být dál na výsluní a vozit zlatky, stříbra. V cyklistice bych zářil, dejme tomu rok dva, a mohl bych to zabalit.“

Přibývající léta jsou u sportovců znát. „V cyklistice je strašně náročná příprava, závodníci stárnou rychleji,“ vysvětluje. „A pokud nemáte najeto, výsledek neuděláte. To neobejdete. Kdežto u atletiky, to co máte navzpírané v zimě, těžíte z toho v sezoně.“

Navíc lze v atletice snadněji zvládnout případné zdravotní výpadky. „Není tak radikální jako v cyklistice,“ souhlasí. „Já jako spastik, který má vnitřní křeče, zatažené plíce a ty svaly neposlouchají, jsme tedy udělal dobře. Bylo těžké, ale už jsem to prostě ani neudejchal.“

Na kolo ale úplně nezanevřel. To ani nejde. „Jsem rád, že mě maminka naučila na kole,“ usměje se. „Pro mě znamená být mobilnější, svobodnější. Nemám totiž řidičák kvůli úlekovým reakcím. Nejsem odkázaný jen na vozík, nebo berle.“

Může si vyrazit nejenom za klidem do přírody, ale zvládá i náročnější výlety. Třeba z Bíliny, kde bydlí, až do Teplic. „Patnáct dvacet kilometrů mi ani dneska nedělá problém,“ pochlubí se. „Navíc by mi to ani atletický trenér neodpustil. Kolo mám to jako vytrvalostní trénink.“

Cyklistické nadšení ovšem má své hranice. Nabídku vyzkoušet si jednu z etap na Tour de France by odmítnul. „Jelikož jsem bývalý cyklista, tak ani ve snu,“ říká vážně. „Cyklistika je krásná, ale strašně náročná. Smekám klobouk před vrcholovými borci, kteří toho strašně moc najezdí a za hrozných podmínek. Říkám na rovinu, radši jsem zůstal u atletiky. Radši si dvakrát naložím činku, než jet královskou etapu někde v Pyrenejích nebo Alpách.“

Trenéřina? Až bude moudrý

V Musilově kolonce „profese“ najdete název sportovní instruktor. A ta práce jej také naplňuje. „Snažím se předávat informace, které do mě vtloukli moji trenéři a lidi, kteří se kolem našeho sportu motají,“ říká Musil. „Snažím se to předávat mladé generaci, elévům a dětem, kteří jsou nedaleko v Teplicích v léčebně. Ta bohužel letos pro děti končí a nevím, jak to bude do budoucna. Chtěl bych se tomu věnovat i dál. Mám co předávat a nechci si to nechat pro sebe.“

Trochu paradoxně přitom o sobě mluví, že pro práci profesionálního instruktora nemá zrovna sklony. „Spíš ani ne,“ přikyvuje Musil. „Dneska jsou ti mladí asi jinde, než jsem byl já. Je svoboda, ale není taková tolerance.“

Možná do funkce ale dozraje časem. „Až víc zestárnu, zklidním se, pak dokážu ty informace dětem a sportovcům sdělit stravitelně,“ usmívá se. Zatím není důvod spěchat, Musil stále patří do absolutní atletické špičky. „Necítím se ještě natolik starý, nebo tak moudrý, abych mohl úplně erudovaně předávat rady. Snažím se trénovat a vždycky je u toho můj trenér.“

Nový člen rodiny: pes

Musil se pečlivě připravuje na dalších vrchol kariéry. I díky rodině, která jej podporuje. „Loni si manželka pořídila psa, maličkou fenku Báru. Je to rasa shitzu, speciálně šlechtěná, takže to nelíná,“ vypráví se zaujetím o novém členovi Musilů.

„Je to moc hezké, když přijdete z tréninku, že vás někdo vítá,“ žertuje. Starost mají samozřejmě také manželka a dvě dcery. „Vítají mě, ale trochu jinak,“ směje se Musil. „Pes se totiž nedokáže přetvařovat, vítá vás vždycky s nadšením. To holky někdy přijdou ze školy a nemají náladu. Což je normální.“

Rodinu považuje za to nejdůležitější, co má. „Vážím si toho, že jsme se ženou našli kompromis ve všem. I děti mi chodí pomáhat v tréninku,“ libuje si. „Musím poděkovat, že soboty a neděle mám volné pro rodinu.“ Dokonale sladěný program, to je pro sportovce nejpodstatnější. „Přál bych to každému. Mám profesionální podmínky a ještě čas se věnovat svým nejbližším.“

A právě ten čas využívá maximálně. Nejen jako hlava rodiny. Musil patří do kategorie domácích kutilů. „Baví mě práce se dřevem. Teď jsem vytvořil nový kempinkový stůl zahradní podle svého návrhu,“ chlubí se.

Zručnost se hodí, tím spíše, když se musíte postarat o dům, či chatu. „Jezdím do středních Čech, kde jsem po babičce zdědil domek. S manželkou navíc dáváme dohromady její roubenou chalupu,“ říká Musil.

Na další sny už nezbyvá moc prostoru. I když pořád jich v hlavě pár nosí. „Jelikož nemůžu řídit, přál bych si sednout do závodního auta a s někým jet na okruhu nebo spíš erzetu,“ přiznává. Rychlá kola patří k jeho vášním. Rád se podívá na závody F1, nepohrdne ani rallye. „A taky ženě kecám hodně do řízení,“ vtipkuje. „Já jsem řidič teoretik a bohužel to nechává nějaké stopy.“

Pokud jde o naplněné sny, už má Musil hotovo. „Před čtyřmi a půl lety jsem se oženil a splnil jsem si sen mít plnohodnotnou rodinu,“ tvrdí. Rodiče se rozvedli, biologický otec Romana vůbec nechtěl. „A já teď můžu vychovávat děti. Holky jsem sice vyženil, ale to nemění nic na tom, že žijeme spolu. A dělají mi radost. Mám spokojený život, toho si vážím nejvíc.“

NEJ ROMANA MUSILA

Dovolená

„Asi ta roubenice u mé ženy. Protože jsem starší a opotřebovaný, líbí se někde v teple u moře. Jezdíme do Řecka, když máme volno. Mají tam nádherné moře a turismus není tak zprofanovaný jako na Kanárech. Sluníčko a mořský vzduch dělá na moji artrózu dělá divy. Já pak mám tři čtvrtě roku pokoj.“

Sportovec

„Asi Honza Železný, Emil Zátopek a připočítal bych k nim Romana Šebrleho, který mě vzal teď do svého projektu. Ale nejde to kategorizovat, těch sportovců měla a má Česká republika dost. Respektuju každého, kdo něco umí a něco dokázal.“

Politik

„To je hodně záladné. Politiku nemám rád, takže oblíbeného politika asi nemám žádného. Jak říkali babička s dědou, politika vždycky byla, je a bude svinstvo.“

Jídlo

„Nejsem línej se najíst. Vedle dětských jídel buchtičky se šodó, zemlbábu můžu všechno. Rád experimentuju, takže se do Číny se těším. S trenérem jsem se dohodli, že až bude po soutěžích a pokud nás pustí někam na tržnici, tak si dáme pečeného hada. Taky mám rád hodně italskou kuchyni, která je lehká, pestrá. Prostě k jídlu mám velice vřelý vztah.“

Hudba

„Já jsem vyrostl na tvrdší hudbě jako Judas Priest, Metallica, Iron Maiden, tedy z těch cizích. U nás mi líbí Arakain, Vitacit, Vilda Čok a Pražský výběr. Protože bydlím u Teplic, tak mezi oblíbené patří také Kabáti. Ale mám rád i klasiku, Queen, Beatles. Tvrdší muzika mi říká daleko víc, dokážu při ní relaxovat. Jo a musím vypíchnout Olympic.“